

чисто народньої на мову інтелігенції, розширили Борзенець *Куліш* і Полтавець *Старицький*. Найкраща щодо складу слів мова в Кляпки *Марка Вовчка* та Полтавця *Панаса Мирного*, словом, — усі найкращі письменники, яким доводилося *творити* письменство, або самі родом *ізнад Дніпра*, або жили *над Дніпром*.

Але ж наше життя так і складалося, що самій Наддніпрянщині не судилося довести до краю розвитку нашої письменницької мови. Барварська заборона українського письменства в Росії, царським указом із 1876 р., перенесла наше письменство до тої частини України, що належала до колишньої Австрії. Тутечки була більша змога витворити ся нашому цілому національно-політичному життю, для того ж знову треба було розширювати рамки письменницької мови.

Через те, що між обома частинами України прокинено непрохідну колоду указом із 1876 р., прикарпацькі (колишні австрійські) Українці мусіли частенько обмежувати ся на своїх власних говірках, мусіли на основі своїх говірок творити те, чого від них вимагало життя. Таким чином вони витворили наукову мову, поскладали підручники для українських шкіл — і все на основі своїх, прикарпацьких говірок. Коли ж у наддніпрянській Україні повстала знову змога розвивати письменницьку мову (1905 р.), то наддніпрянська мова почала вже збагачувати ся надбаннями прикарпацьких Українців, головню Галичан.

Правда, не все без розбору, що придбали Галичани, ввійшло у склад письменницької мови. Як не як, а галицька письменницька мова витворювала ся ще й із великою підмогою чужих мов, передусім із підмогою польських слів, головню польської складні. Ось і тому те, що різало вуха наддніпрянських письменників, вони відкидали, та ще й відкидали своєрідні галицькі форми, які над Дніпром давно повимірали, і ще тільки зберегли ся на Прикарпаттю.

Але ж усе-таки багацько з того, що придбали прикарпацькі Українці, ввійшло до письменницької мови, головню, з наукового письменства.